Carnet VOX POPULI

de EUGEN BARBU

Gallup-ul revistei **Fotbal** din ultimul său număr a arătat o dată mai mult cît de utile sînt consultările cu publicul larg, pe de o parte, și cu ce entuziasm răspund faimoșii **microbiști** atunci cînd sînt întrebați, pe de altă parte. Cele 16 statistici realizate după punerea a 16 întrebări demonstrează atitudinea perfect obiectivă și nesentimentală față de sportul rege a susținătorilor lui. Întrebarea a 10-a putea fi decisivă în această privință. **Spectatorii dau fotbalului tot sprijinul de care are nevoie?** suna ea. Răspunsurile au fost nete: 83% dintre cei anchetați nu s-au arătat dispuși să se autoflateze și au răspuns: Nu! Admirabil public la urma urmelor dacă e în stare să-și recunoască pînă și defectele psihologice...

Dar s-o luăm băbește și să trecem în revistă toate problemele ridicate cu acest prilej.

87% dintre cititorii anchetați consideră că nu se muncește bine în fotbalul nostru pentru crearea de jucători de mare valoare. Care ar fi după părerea unora și a noastră aceste cauze?

1) Lipsa de pregătire profesională a antrenorilor. S-a constatat, și nu de azi de ieri, că cei mai buni jucători nu sînt și cei mai buni profesori de fotbal.

2) Cei care sînt buni antrenori, dar nu au nume de rezonanță în fotbal nu au credit la jucători.

3) Antrenorii nu au autoritate în fața jucătorilor, nu numai din vina lor, ci și din vina conducerii cluburilor care manifestă o crasă lingușeală față de vedetele capricioase și nedisciplinate.

4) Cluburile să aibă certitudinea că vor putea folosi o vreme elementele descoperite și crescute de ele, certitudine garantată de regulamentul de transferări.

5) Nu avem antrenori pentru cei trecuți de vîrsta echipelor de tineret. Iată o întrebare: ce antrenor ar mai putea să-l învețe pe Dobrin, să spunem, ceva, cînd la 21 de ani acest jucător are o clasă remarcabilă, dar nu mai puțin perfectibilă.

A doua întrebare pune în discuție situația cluburilor. Sînt ele bine organizate? 65% dintre cei ce au răspuns revistei cred că nu, și pe bună dreptate.

Cauzele? Lipsa unei serioase baze materiale adică mai multe terenuri, mai mulți bani, mai mulți antrenori, lipsă care poate fi remediată și prin eforturile cluburilor. Profilarea acestora numai pe fotbal ar aduce cu siguranță o producție mai mare de jucători, dar fără condițiile de mai înainte, acest lucru nu e posibil. După cum arată statisticile, numărul de terenuri de fotbal e în scădere în țara noastră, fapt care nu poate decît să ne îngrijoreze. Nu am auzit ca vreo echipă de fotbal din prima Divizie, că de celelalte nici nu mai e cazul să discutăm, să fi luat sub protecție vreo școală sau un liceu, să le ajute cu echipament (nici cluburile nu au destul) și să organizeze vreun campionat pe clase sau interstrăzi. Se mai practică, de asemenea, un provizorat dăunător începînd de la prezența unui mare număr de **consilieri** și nu de specialiști, ca antrenori, psihologi, medici, instructori, masori, profesori de gimnastică, magazineri, șefi de ateliere proprii etc. Cluburile noastre plutesc într-un dulce provizorat care nu poate duce decît la rezultate negative.

84% dintre cititori sînt convinși că Federația română de fotbal nu este bine condusă. Mi se pare că și de data aceasta ei au dreptate. Să analizăm puțin motivele.

De ani de zile, este părerea noastră, noi nu avem o politică generală bazată pe preocuparea pentru fotbal. Lărgirea atribuțiilor federației mi se pare urgentă și bine venită. Cel mai popular sport din lume nu poate fi confundat în nici un caz cu celelalte discipline de la care avem mai puține pretenții. Un sediu special, un președinte energic, prestigios, nereprezentînd interesele vreunui club sau grup de persoane, un birou federal, compus din specialiști și iubitori ai balonului rotund, într-un număr restrîns, ar asigura foarte curînd bunul mers al acestui organism de conducere.

Odată stabilizată situația la conducerea federației ar trebui asigurată mai întîi o politică a echipei naționale, o politică a campionatelor, o politică a pregătirii echipelor de tineret și de juniori. S-ar mai impune supravegherea atentă a muncii antrenorilor, a deciziilor comisiilor de disciplină și a arbitrilor. Această federație nu ar putea funcționa cum trebuie fără un buget bine strunit, excedentar.

Problema reducerii numărului echipelor din Divizia A a arătat că 91% dintre anchetați refuză o asemenea idee, ceea ce înseamnă că hotărîrea de anul trecut a Federației a fost bună.

Este limpede că fără un mare număr de jocuri în picioare, fără antrenarea tuturor jucătorilor într-o competiție dificilă, cu multe etape, cum există și în alte părți, nu se poate vorbi despre ieșirea dintr-un impas, cam lung și nedorit. Aici s-ar pune în discuție și mărirea numărului de întîlniri internaționale din cursul săptămînii. Cînd citești cîte meciuri susține echipa lui Pele într-un an îți dai seama de ce acest club e și bogat, e și bun. Jucătorii săi nu se cruță și nu sînt cruțați, fără să poată fi vorba despre o epuizare prematură a cuiva.

Întrebarea numărul 5 aruncă în discuție responsabilitățile antrenorilor. 81% dintre anchetați le pun în spinare acestora răspunderea pentru regresul fotbalului nostru. Credem că răspunsul nu a fost deloc drastic, pentru că realitatea este că nivelul profesional al celor mai mulți dintre profesorii de minge e sub orice critică. Cultura (și nu e vorba numai de cultura fotbalistică) acestor oameni a fost multă vreme neglijată și se cunosc antrenori care nu citesc cu anii nici măcar revistele de specialitate, ca să nu mai vorbim de alte lucruri care se leagă de munca lor, cum ar fi manualele de pedagogie, de medicină, de psihologie etc.

Plafonarea aproape generală face ca pretențiile față de jucători să fie minime. Nu mai puțin adevărat este și faptul că multă vreme, nici un antrenor român nu a fost trimis în străinătate să studieze condițiile de acolo. Scurta excursie de o lună și jumătate din Anglia și Germania federală a unor antrenori de la începutul acestui an nu va rezolva în nici un caz problema rămînerii în urmă a instructorilor din fotbal. Este necesar ca toți antrenorii de Divizia A, măcar, să facă asemenea călătorii. Dacă îi învățăm pe chelneri la Paris cum să țină tacîmul, de ce nu i-am învăța și pe alții, cum să nu se mai certe pe marginea terenului?

84% dintre cititori cred că aducerea de antrenori străini ar folosi fotbalului nostru. Evident că utilitatea unei astfel de măsuri sare în ochi. Ea ar fi destul de costisitoare, dar ar impune o măsură **sine qua non**: antrenorii invitați să fie dintre cei mai buni. Nu numărul este hotărîtor în această privință, ci valoarea! Părerea noastră e că ne-ar trebui mai întîi un rector pentru o școală de antrenori tineri care să-i învețe pe aceștia de la cap lecția drastică a fotbalului. Munca la cluburi a unor invitați din afara granițelor ar fi și ea binevenită, dar credem cu încăpățînare că mai întîi ar trebui să-i învățăm pe cei puși să-i învețe pe alții.

82% dintre anchetați declară că jucătorii sînt vinovați de lipsa lor de pregătire. Ducerea unei vieți nesportive, îngîmfarea prematură, economia de efort și chiulul, lipsa de ambiție, iată numai cîteva din cauzele ratării premature a unor oameni capabili să facă să strălucească fotbalul nostru. La îndemnurile presei și după luarea de măsuri grele cîte un jucător își mai aduce aminte de ceea ce ar fi trebuit să facă pentru el și pentru echipa sa. E tardiv, și pregătirea sporadică nu a dus niciodată la ceva bun.

86% dintre cititori nu sînt mulțumiți de nivelul educativ al jucătorilor noștri. Este explicabil cînd se întîmplă fapte de genul celor semnalate acum cîteva zile în ziare, în cazul lui Iancu, ca să nu mai scoatem pe tapet cazurile mai vechi. Lipsa de moralitate, viciile cele mai odioase tolerate numai pentru că un om știe să lovească bine un balon de piele, iată ceva de neimaginat în nici o societate, cu atît mai puțin într-una socialistă. Pe nimeni nu scutește viața publică de sancțiuni atunci cînd sînt călcate regulile de conviețuire socială și normele etice. Cine încurajează aceste tare? Antrenorii slabi și conducătorii de club care se dispensează de orice obligație morală față de vedetele pe care le au în grijă. De vină e și federația care nu trece la sancțiuni excepționale atunci cînd e cazul.

97% dintre cititori cer ca politica față de juniori și de pitici să fie revizuită. Fotbalul se învață de tînăr, școlile și universitățile trebuie să fie obligate să aibă în programul lor ore dedicate sportului cu balonul rotund. Depistarea din vreme a copiilor care promit ar fi o obligație a tuturor cluburilor. Sistemul echipelor duble, activînd în divizii diferite, cum era pe vremuri: **Venus-Luceafărul** s-au dovedit a fi foarte bune. După părerea noastră Campionatul de tineret, e și costisitor și nespectaculos și neinteresant. Crearea de pepiniere proprii ar fi cu mult mai rentabilă. Pitici, juniori, da. Rezerve puține și atît. Ținerea pe tușă sau angrenarea unui mare număr de jucători bunicei sau promițători în campionate anonime sau fără miză nu pot duce decît la pierderea de material bun uman.

Problema spectatorilor a fost pusă o dată cu întrebarea a 10-a despre care am mai pomenit. Într-o duioasă autocritică, cei mai mulți recunosc că nu au făcut totul pentru ca echipele să se simtă bine pe teren. Huiduielile, apostrofările, fluieratul ca la vînătoarea de iepuri, ripostele mușcătoare de la peluză, iată cîteva fapte înfierate de către scrisorile cititorilor, dar asta ajunge? Spectatorul este dator jucătorilor pe care-i iubește numai duminica, în ziua meciurilor? Nu au nevoie acești oameni de o privire drăgăstoasă și la antrenamente, asta în limita timpului liber, bineînțeles? Nu greșesc cei ce-și arată dragostea lor fără margini față de iubitele vedete numai la circiumă, adică exact în locul de unde ar trebui să-i scoată pe cei adorați? Sînt toți spectatorii și cei mai buni susținători financiari ai cluburilor? Cotizează ei, adică, și în lunea unui 0—4 în deplasare? Iată întrebări care rămîn în picioare pentru multă lume și pentru multă vreme. Cu asta însă mi se pare că am epuizat și punctul al 11-lea unde părerile sînt cam împărțite.

74% dintre anchetați declară că cluburile nu fac totul pentru îmbunătățirea condițiilor lor materiale. Este adevărat dar unde sînt acei bani necesari ridicării de stadioane, de complexe ajutătoare, de terenuri de antrenament de iarnă, a arenelor de zgură alăturate terenurilor cu iarbă? Aici statul a făcut eforturi serioase și va mai face. Am citit recent că Sindicatele au alocat și ele sume bunișoare pentru sporirea bazei materiale a fotbalului, dar unde este aportul în muncă voluntară și în bani al celor care știu numai să aplaude sau să fluiere, după caz, și cînd trebuie și cînd nu? Cerem antrenor străin și mîine poimîine jucător străin, dar cu ce bani îi plătim?

68% dintre cititori nu uită părțile bune ale muncii duse la alcătuirea echipei naționale. Pe mine, rezultatul mă surprinde pentru că prea multe motive de bucurie nu am avut în ultimii ani. Asta nu înseamnă că noi aprobăm pe denigratorii de profesie, pe cei ce sînt gata să fluiere și în biserică, numai de dragul de a atrage atenția asupra lor. Nu vehemența supărării în caz de înfrîngere a naționalei, și asta ni s-a întîmplat des (să sperăm că nu va mai fi așa de aici înainte!) ne supără; ne supără lipsa bunei credințe acolo unde orice încurajare face bine. A nega numai, a voi să vezi numai ce-i negru, nu va duce niciodată la o politică constructivă în materie de fotbal. Trebuie luat ce e bun, oricît ar fi de puțin, de la oricine. Cu pași mici să ajungi departe, numai consecvență să fie...

69% dintre cititori consideră sistemul competițional actual potrivit, mai puțin Divizia C, prea diluată, pe drept cuvînt. Nu avem de adăugat decît că 128 de echipe la categoria a treia este prea mult! Două serii de cîte 16 în Divizia C, ca la B. ar fi foarte potrivite, restul echipelor, în raioane sau în campionatele orășenești...

Calendarul nostru internațional este considerat neîndestulător de către 88% dintre anchetați. Aici sugestiile cele mai multe s-au făcut. Ceea ce este necesar să se facă mi se pare că ar fi creșterea prestigiului echipelor noastre. Fără asta, bursa valorii ne refuză întîlniri de mare interes, adică singurele care aduc și spectatori și ajută în mod real la creșterea valorii cluburilor și a jocului echipei naționale. Pînă acum singura șansă pe care o avem rămîn competițiile în care sîntem angajați pe plan internațional. Ce au de gînd deci cluburile noastre?

Ultima întrebare, privitoare la transferările mai ușoare a adus un rezultat surprinzător: 64% dintre anchetați se opun circulației de jucători. Lucrul e cu atît mai greu de înțeles cu cît, ani de zile, regulamentele noastre de transferări au fost foarte rigide și nu au permis o circulație mai ușoară a jucătorilor de la un club la altul. E lesne să ghicim că aici cititorii din provincie se tem de vînătoarea exercitată de cluburile din București față de vedetele locale. Sîntem de acord că sărăcirea unor cluburi în dauna altora este păgubitoare, dar nu este mai puțin adevărat că ținerea cu sila la cluburile lor de debut, a unor oameni utili în altă parte, e la fel de dăunătoare. Gîndiți-vă la Oblemenco, să zicem, care la **Rapid** s-ar fi ratat și care la Craiova a devenit un jucător de temut. Gîndiți-vă ce s-ar fi întîmplat cu Nunweiller IV care la București ar fi făcut tușe dacă nu s-ar fi dus la Bacău unde este excelent. Și așa mai departe. Mai trebuie gîndit și la afinitățile elective dintre jucători care nu totdeauna găsesc la cluburile la care posedă inițial acea legătură și simpatie care creează cele mai durabile cupluri, atît de necesare în fotbalul modern. Jucătorii trebuie lăsați să-și caute un loc sub soare, neînsemnînd că-i îndemnăm să devină păsări călătoare care stau cu un picior într-un oraș și cu altul într-altul. Legitimările pe termen de 2 ani, cînd au ajuns la o valoare de Divizia A, ar fi foarte echitabile pentru amîndouă părțile: club și jucători.

Și cu asta, iată-ne la capătul celor 16 întrebări. Ancheta, după părerea noastră, a constituit un succes al revistei **Fotbal** și îi felicit pe cei ce au inițiat-o. S-a deschis o dezbatere care poate fi reluată oricînd, cu folos. Vom contribui și noi cu părerile noastre cînd va fi cazul.

ÎNCĂ O SCRISOARE: 1049

de IOAN CHIRILĂ

„Iubesc fotbalul mai mult ca orice și NU DORESC ALTCEVA DECÎT SĂ VĂD ECHIPA NAȚIONALĂ CAMPIOANĂ A LUMII".

Viorel Bidiuță — Tg. Neamț

Se spune că actorii nu văd decît piesele în care joacă și că cronicarii de fotbal citesc, cînd e vorba de fotbal, doar articolele pe care le scriu.

În ceea ce mă privește, vă rog să mă înscrieți în rîndul excepțiilor. Îmi place să citesc tot ce se scrie despre fotbal. De la Bryan Glanville la Jacques Ferran, de la Eugen Barbu la Mircea Radu Iacoban, de la Petre Gațu la Ovidiu Ioanițoaia.

Bineînțeles că prezenta unei anchete ca aceea a revistei FOTBAL din numărul trecut a exercitat o atracție în plus, cu atît mai mult, cu cît ancheta e semnată de 1048 de autori.

Am citit, deci, paginile centrale ale revistei, cu atenția „pescuitorului de perle". Sau, dacă vreți, cu un efort de atenție mai mare decît cel depus pentru numărarea ofsaidurilor într-un meci în care ambele echipe joacă „în linie".

Fără îndoială că ideea sondajului este excelentă. Cele 16 coloane înviorate de dreptunghiurile-gazon ale procentajului victorios oferă destule prilejuri de meditație. Și asta, în ciuda invitației la laconism care a recomandat răspunsuri reduse la numai două litere: DA (sau NU).

Este limpede că cititorii au „corectat" cu de la ei putere această recomandare, argumentîndu-și da-urile și nu-urile cu asteriscuri care au culminat — cum afirmă Radu Urziceanu — cu cele 32 (!) de pagini ale scrisorii unui corespondent... debutant.

Existența acestor mii de pagini în care, sînt convins, ideile au „spart" în repetate rînduri corsetul, fatalmente strîns, al lui DA și NU, mă obligă să revin la comentarea cifrelor anchetei, care nu pot exprima, desigur, întregul registru de idei cuprins în scrisori.

Iată de ce, am să mă mărginesc să răspund invitației redactorului șef al revistei printr-o nouă scrisoare, împovărîndu-l pe secretarul de redacție cu alte 16 răspunsuri.

1. Considerați că în fotbalul nostru se muncește bine pentru crearea unor jucători de mare valoare?

Răspuns: *Dacă mă gîndesc că o seară întreagă, în timpul banchetului de pe Wembley, domnii Sidney A. Wale și W. F. Cearns (vicepreședinți ai cluburilor Tottenham și West Ham) mi-au făcut elogiul clasei internaționale a lui Dumitrache... Dacă mă gîndesc că Sepp Herberger l-a sărutat pe Dobrin la Ludwigshaffen... Dacă mă gîndesc că Nelu Nunweiller, aflat la apusul carierei, a condus la victorie o echipă turcească în duelul cu Manchester City... Atunci, desigur, nu m-aș grăbi cu un NU, care ar exprima doar dorința mea de* mai bine.

2. Organizarea cluburilor (pe care le cunoașteți) corespunde necesităților fundamentale ale acestui sport și,

(Continuare în pag. 4)

ECOURI

LA ANCHETA REVISTEI NOASTRE